

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 985/2019
02.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Богдан Лакићевић, адвокат из ..., против туженог ББ, кога заступа Радовин М. Чопић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1014/18 од 20.11.2018. године, у седници одржаној 02.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1014/18 од 20.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу П1 151/17 од 25.01.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је био у радном односу код туженог на пословима НК радника у периоду од 11.02.2008. године до 06.06.2008. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и тужени обавезан да тужиоцу на име мање исплаћене зараде за период од 11.02.2008. године до 22.09.2008. године исплати 58.835,56 динара, са законском затезном каматом од 08.08.2014. године као дана вештачења до исплате. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев и тужени обавезан да уплати за тужиоца припадајуће доприносе за ПИО на најниже месечне износе ближе означене у том ставу изреке, по прописима који буду важили на дан уплате. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1014/18 од 20.11.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је преиначена у ставовима првом и четвртм изреке, тако што је под а) усвојен тужбени захтев тужиоца и утврђено да је тужилац био у радном односу код туженог на пословима НК радника у периоду од 11.02.2008. године до 06.06.2008. године; б) тужени је обавезан да тужиоцу

накнади трошкове поступка од 591.760,26 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 2. наведеног закона, па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог ступио на рад 11.02.2008. године без закљученог уговора о раду и обављао је послове грађевинског радника. Парничне странке су дана 26.05.2008. године, закључиле уговор о раду на одређено време, за обављање истих послова. Тужиоцу је радни однос престао на основу споразума 22.09.2008. године. Зарада за обављени рад исплаћивана му је на руке, а приликом сваке исплате он је потписивао признанице. Вештачењем путем вештака економске струке утврђена је висина разлике зараде од исплаћене до припадајуће минималне зараде.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца којим је тражио утврђење радног односа за период од 11.02.2008. године до 06.06.2008. године, јер је тужилац за повреду права – (да ради без закљученог уговора о раду), сазнао крајем маја месеца 2008. године, те да му од тада тече рок од 90 дана из члана 195. став 1. Закона о раду за подношење тужбе за утврђење. Како је тужбу поднео по истеку тог рока, првостепени суд је одбио захтев за утврђење радног односа, док је у преосталом делу усвојио тужбени захтев и туженог обавезао да тужиоцу на име накнаде штете исплати разлику између исплаћене и припадајуће минималне зараде са законском каматом у смислу члана 277. став 1. ЗОО, а за период од 11.02.2008. године до 06.06.2008. године, уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду у делу којим је одбијен захтев за утврђење постојања радног односа, правилно закључујући да је за оцену благовремености тужбе за утврђење постојања радног односа, релевантан дан када је тужиоцу престао радни однос, јер је тада (из радне књижице) сазнао за повреду права (да му за период од 11.02.2008. године до 06.06.2008. године нису уплаћени доприноси).

Рок од 90 дана за подношење тужбе за заштиту права из радног односа, из члана 195. Закона о раду, почиње да тече од дана сазнања за повреду права. Како је тужилац након закљученог споразума сазнао за повреду права, његова тужба поднета 06.10.2008. године, је благовремена. Стога се неосновано ревизијом истиче погрешна примена одредбе члана 195. Закона о раду.

Осталим ревизијским наводима, којим се оспорава побијана другостепена пресуда у одбијајућем делу, суштински се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што не представља дозвољен ревизијски разлог.

На основу члана 414. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**